

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.20.972/2006/3.

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG	
FŐLAIJSTROMSZÁM KEZDŐÍRAT	
Érkezett:	2006 12. 11. ::
PÉLDÁNY	IV.....
MELLÉKLET:	KÖZTÖK:
FŐLAIJSTROMSZÁM:	20503/05
ÍTŐÍRATOK:	



A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Balsai Szabolcs ügyvéd (1126 Budapest, Beethoven u. 2/b.) által képviselt Lovas István, _____ felperesnek, dr. Schiffer András ügyvéd (1027 Budapest, Margit krt. 50-52.) által képviselt Társaság a Szabadságjogokért Egyesület (1085 Budapest, Víg u. 28.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. április 19. napján meghozott, 24.P.20.503/2005/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9., az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a közöltekkel az alperes megsértette a felperes becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát is. Továbbá arra kötelezi az alperest, hogy a 200.000 (kettőszázezer) forint nem vagyoni kártérítés után fizessen meg a felperesnek 2005. január 12. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a fellebbezési költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 18.000 (tizennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket. A fennmaradó 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.tasz.hu weboldalon letölthetővé tett „Balra át” című zeneszámban jóhírnévét és becsületét, emberi méltóságát sértő kijelentéseket tett közzé.

A jogsértés miatt 500.000 Ft nem vagyoni kártérítés és a keresetlevél beadásától számított, a kifizetésig járó törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a felperes által sérelmezett kijelentések a hozzáférhetővé tétel előtt már más forrásból megismerhetők voltak. Előadta azt is, hogy nem azonosult azzal a véleménnyel, ami a zeneszámban kifejezésre jutott.

A 2001. évi CVIII. törvény 7. § (5) bekezdése alapján utalt arra, hogy a tartalomszolgáltató nem köteles ellenőrizni, hogy milyen közlés továbbítására kerül sor.

Kifejtette, hogy abban az esetben, ha sértő tartalom közzététele valósult meg, a jogszabály rövid igényérvényesítési határidőt ír elő, amivel a felperes nem élt.

Álláspontja szerint alperes részéről a perbeli közreadással nem valósult meg véleménynyilvánítás szabadságát meghaladó jogsértés, csupán azt kívánta kifejezésre juttatni az alperes, hogy tiltakozik a szerzővel, Paizs Miklóssal szemben tanúsított rendőrségi fellépés ellen.

Kitért arra is, hogy a felperes közéletben megjelenített képéhez viszonyítva a kifogásolt közlések nem tekinthetők túlzottnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett www.tasz.hu internetes oldalon letölthetővé tette a „Balra át” című zeneszám „Lovas Istvánt kiherélni, kibelezni, magyar parazita, skizo zsidó, zsidó zombi, tahó, szart kavarni, ez egy zsidó fajú megélhetési magyar, ilyenekből áll ez a jobboldal, a kuttyóját a lányára uszította, s a dög a kislány arcát szétcincálta, de előtte tinédzserként még nőt is erőszakolt, a haverokkal a faszával véres pinát kamatyolt, a többiek szépen mentek a dutyiba, ő meg árulás árán szabadon a tutiba. Feleségét többször pofán verte, a kurva apjukat, a kurva anyjukat, üssed, verjed, kúrjad, vágjad, akasszad, élve ne hagyjad” részeit megsértette a felperes jóhírnévét és emberi méltóságát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 200.000 Ft nem vagyoni kárt.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a peres felek maguk viselik.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 30.000 Ft illetékből a felperest 18.000 Ft megfizetésére kötelezte az állam javára, külön felhívásra, míg a fennmaradó 12. 000 Ft illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Indokolásában az alperes ellenkérelmére tekintettel elsőként azt vizsgálta meg, hogy a perbeli kérelem elbírálása során irányadónak kell-e tekinteni az elektronikus kiskereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (Ektv.) 7. § (3) és (5) bekezdésében foglaltakat.

Megállapította, hogy a 7. § (4) bekezdése alapján az Ektv. szerinti eljárás lefolytatása a perbeli igényérvényesítésnek nem előfeltétele, mert a közvetítő szolgáltató mentesülése nem zárja ki, hogy az a személy, akit a jogellenes tartalmú információ révén sérelem ért, a jogsértésből fakadó igényei közül a jogsértés megelőzésére vagy abbahagyására irányuló követeléseit a jogsértő fél mellett a közvetítő szolgáltatóval szemben is bíróság vagy hatóság útján érvényesítse. Megítélése szerint ezt erősíti az Ektv. 13. §-ához fűzött indokolás is.

Ennek alapján az alperes érvelését elvetette és érdemben vizsgálta azt meg, hogy a zeneszám elérhetőségének lehetővé tételével megsérültek-e a felperes személyiségi jogai.

Hivatkozott az Alkotmány 59. § (1) bekezdésére, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 76. §-ára valamint a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra.

Kifejtette, hogy a felperest név szerint megnevező dalszöveg kifejezésmódja olyan mértékben alpári, aránytalanul túlzó és indokolatlanul bántó, amely messze meghaladja azt a mértéket, amit a felperesnek, mint a médiában ismert személyiségnek a véleménynyilvánítás és tájékozódás szabadságára tekintettel jogai védelme nélkül el kellene viselnie.

Megjegyezte azt is, hogy bár az alperes hivatkozott a felperes által kialakított miliőre, a kifogásolt közlés tartalmával megegyező stílusban történő megnyilvánulást nem jelölt meg.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdése sem adhat felhatalmazást jogsértés megvalósítására. Utalt a 3. § (1) bekezdésében foglaltakra is.

Mindezek alapján a „kiherélni”, „kibelezni”, „zsidó zombi”, „tahó”, „zsidó fajú megélhetési magyar” stb. sértő kifejezések közzétételével megsérült a felperes Ptk. 78. §-a által védett jóhírnévhez fűződő személyiségi joga.

A gyermeket ért kutyaharapás és a feleség bántalmazásának esetében való tényekből önkényesen kiragadott, tartalmilag fogyatékos közlésekre is sor került, amely való tények hamis színben történő feltüntetését és a Ptk. 76. §-át kimerítve a felperes becsületének megsértését valósította meg.

A Legfelsőbb Bíróság eseti döntésére hivatkozással kifejtette, hogy a szexuális magatartás körébe tartozó kijelentés közzétételével megsérült a felperes Ptk. 78. §-ában szabályozott jóhírnévhez való személyiségi joga.

Mindezekre figyelemmel a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásával megállapította, hogy a dal hozzáférhetővé tétele során az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát és becsületét.

A nem vagyoni kártérítési igény tekintetében a felperes tényelődásából és Kürk István tanú vallomásából kizárólag az volt megállapítható, hogy a felperesnek a közreadott tartalom miatt ismerősei előtt magyarázkodnia kellett. Ennek alapján úgy ítélte meg, hogy a sérelmezett magatartással 200.000 Ft összeg áll arányban.

Ezt meghaladóan a felperes nem vagyoni kárigényét elutasította.

Mivel a kár összegét az ítélethozatalkor irányadó ár- és értékviszonyok figyelembevételével határozta meg, a kamat fizetésére irányuló keresetet elutasította, így a felperes kamatra az ítélet szerinti teljesítési határidő lejártát követően jogosult.

Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes 500.000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak a keresetlevél beadásától számított törvényes kamata megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyrészt tévedett nem vagyoni kára megállapításakor az összegszerűség vonatkozásában, másrészt akkor, amikor az alperest nem kötelezte a kamatok megfizetésére.

Előadta, hogy nem vagyoni kárigénye körében az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le, és ennek ellenére a kár mértéke nem lépte túl azt a mértéket, amit az elsőfokú bíróság köztudomású tényként fogadhatott volna el, különös figyelemmel az alperesi jogsértések súlyára.

Az alperes fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult.

Megítélése szerint az ítéleti tényállás és indokolás hiányos, részben iratellenes, és érdemben az ítélet a Ptk. 76. és 78. § téves értelmezésén alapszik.

Hivatkozott az eljárás során becsatolt Élet és Irodalom című lap 2001. évi lapszámainak kivonatára, amelyek hosszan taglalták a perbeli szöveg tárgyát képező cselekményeket. Előadta, hogy a felperes a cikkekben megfogalmazott állításokkal szemben jogi úton nem lépett fel.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a „valós tények” mennyiben kerültek „hamis színben” feltüntetésre.

A hivatkozott okirati bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem értékelte és ennek indokát sem adta, ezzel megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Az alperes bizonyítékokat csatolt arra nézve is, hogy a perbeli szöveg a mai napig letölthető a különböző internetes oldalokról. Ezeket szintén figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, továbbá nem értékelte, hogy az alperes a perindítást megelőzően eltávolította honlapjáról a perbeli szöveget, nem vette figyelembe a felek egyező előadását, miszerint az alperes az index.hu portál közlését vette át, és az alperesi portál látogatottságáról csatolt adatokat sem.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes által előállított tanú nem adott elő a per eldöntése szempontjából releváns tényeket, körülményeket.

A nem vagyoni kárigény tekintetében a felperes nem bizonyította, hogy az alperesi közzététel következtében őt károsodás érte.

A károsodás mértékének megállapításánál pedig az eljáró bíróság nem értékelte a peranyag részévé tett körülményeket és az anyagi jogi összefüggéseket.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a „való tények hamis színben történő feltüntetésére” a Ptk. 76. §-át, mert arra a Ptk. 78. §-a irányadó, míg a „szexuális magatartás körébe tartozó kijelentés közzétételére” nem a Ptk. 78. §-a, hanem a Ptk. 81. §-a irányadó, amire azonban a kereseti kérelem nem terjedt ki.

Az elsőfokú bíróságnak a jogsértés megállapítása és a kártérítés vonatkozásában ki kellett volna térnie a PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően a rendelkező részben található közlések szűkebb és tágabb kontextusára, a felperes közszereplői minőségére valamint az alperes céljára, mely szerint nem a szöveg tartalmával kívánt azonosulni, hanem jogvédő szervezetként így tiltakozott a szöveget elsődlegesen közlő index.hu-t érő retorziókkal szemben.

Mindez kellő alapot ad arra, hogy a bíróság a közzétételt a szólásszabadság más jogokba nem ütköző gyakorlásának tekintse.

A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése nem megalapozott a következők miatt.

Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése biztosítja a Magyar Köztársaság területén mindenki számára a szabad véleménynyilvánítás jogát. Az 54. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy minden embernek veleszületett joga van az emberi méltósághoz, amelytől senkit nem lehet megfosztani. Az 59. § (1) bekezdése értelmében mindenkit megillet a jóhírnévhez való jog.

Az 1993. évi XXXI. törvénnyel a belső jog részévé vált Emberi Jogok Európai Egyezménye 10. Cikke úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához, ami magában foglalja a véleményalkotás szabadságát is.

A Ptk. 76. §-a értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti a becsület és az emberi méltóság megsértése.

Az emberi méltóság megsértése olyan magatartással, megnyilvánulással valósul meg, amely az érintett személyt nem önbecsülésének, az emberi érintkezési formák követelményének megfelelő elbánásban részesítik, emberi mivoltában megalázzák, hátrányos helyzetbe hozzák.

A személyiséget érintő közlés akkor becsületsértő, ha aránytalanul túlzó, indokolatlanul bántó, lealázó, lekicsinylő, lealacsonyító, a közöltek tartalmának valóságára tekintet nélkül.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Ennek megfelelően az érintett személy jogvédelme akkor indokolt, ha a sérelem objektív valótlanságot tartalmazó tényállítás útján vagy a valós tények hamis színben való feltüntetésével valósul meg.

A Ptk. 2. § (2) bekezdése alapján bármely jog csak társadalmi rendeltetésével összhangban gyakorolható, melynek során a felek a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megfelelően kötelesek eljárni (Ptk. 4. § (1) bekezdés).

A véleménynyilvánítás gyakorlásának a jóhiszeműség és a tisztesség tekintetében azok a társadalmi elvárások szerinti minimális feltételei, amelyek bárki számára egyértelműen felismerhetők.

Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatában azt fogalmazta meg, hogy az értékítéletre, az egyén személyes véleményére a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes vagy értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmen vagy észérveken alapul. Ugyanakkor azt is kifejtette, hogy a szintén alkotmányos oltalom alatt álló emberi méltóság, becsület, jóhírnévben az értékítéletben megnyilvánuló véleménynyilvánítási szabadság külső korlátja lehet. Hangsúlyozta azt is az Alkotmánybíróság, hogy a szabad véleménynyilvánítás olyan alkotmányos alapjog, amely csak felelősséggel gyakorolható.

Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem általános érvénnyel bíró, bármilyen korlát nélkül érvényesülő jogosultság, hanem gyakorlásának mások emberi jogainak védelme határt szab.

A jogvita elbírálásánál arra is figyelemmel kellett lenni, hogy a felperes a közéletben aktív szerepet vállaló személy, ezért a vele szemben megfogalmazott kedvezőtlen megítélés önmagában nem ad alapot a jogsértés megállapítására. Másrészt azonban a közszereplő sem köteles eltérni az emberi értékeit, méltóságát érintő durva, becsmérő hangnemű véleményeket, kritikát.

A kifejtettekre tekintettel a jogsértés elkövetésének megítélése szempontjából annak volt jelentősége, hogy a per tárgyát képező közleményben megfogalmazásra került-e olyan közlés, vélemény, amely a felperes jóhírnév, becsület és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát sérti, és amelyet az általános közfelfogás szerint már a közéleti szereplő felperes sem köteles eltérni.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek tükrében úgy ítélte meg, hogy a felperes által sérelmezett közlések közül azok, amelyek a felperes lányának kutyaharapásával, a feleség

bántalmazásával, az erőszakos közöszlással és annak következményeivel összefüggésben kerültek megfogalmazásra, a perben bizonyítást nem nyert, így valótlan és tartalmánál fogva nyilvánvalóan sértő tényközlést jelentenek, amelyek a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát sértették. Ezen túl pedig a közlések kifejezésmódja és tartalma (bűncselekmények megvalósítása) egyidejűleg a felperes becsületének, emberi méltóságának megsértését is eredményezik.

Kiemeli azt is a másodfokú bíróság, hogy ezeknek a közléseknek semmi köze nincsen a felperes közszereplői mivoltához, a kitételek kifejezetten a felperes magánéletét érintik. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ebben az esetben a szexuális viselkedésre vonatkozó közlés tekintetében született eseti döntésre, mivel az jelen esetre nem vonatkoztatható, ugyanis a közlés nem a felperes szexuális viselkedését tárta fel, hanem kifejezetten undort keltő kifejezéseket használt a felperes személyének lejáratására, becsúrlésére, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet indokolásából.

Az ismertetett jogsértő közléseken túlmenően a perbeli műben megfogalmazott kifejezések egyrészt megütközést keltő, kirívóan bántó és megalázó jellegűek (magyar parazita, skizo zsidó, zsidó zombi, tahó, szart kavarni, egy zsidó fajú megélhetési magyar, kurva apjukat, kurva anyjukat), másrészt a felperes bántalmazására, megcsönkítésére, életének kioltására felszólító akaratkifejezések, amelyek a társadalmi érintkezés szabályait figyelmen kívül hagyják, használatukat semmilyen körülmény nem teszi indokolttá és elfogadhatóvá. Ezek a közlések önmagukban is oly mértékben sértőek, gyalázkodóak, amelyek messze meghaladják a felperes személyének bírálatához szükséges mértéket, megbotráncolás kiváltására alkalmasak, ezért megalapozzák a felperes becsület és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy természetesen ez nem azt jelenti, hogy valakinek a személyéről csak pozitív vélemények jelenhetnek meg vagy hangozhatnak el, azonban a másik személyre vonatkozó véleménynyilvánítás nem lépheti át azt a határt, amivel mások személyhez fűződő jogának sérelmét eredményezi a közlés.

Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a személyiségi jogsértésért fennálló felelősség a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerint objektív, tehát a jogsértés attól függetlenül megvalósul, hogy a sérelmezett kifejezések használatát milyen körülmény váltotta ki, ezért az objektív felelősség alapján a jogsértést kiváltó okok vizsgálata szükségtelen, mint ahogy erre a Legfelsőbb Bíróság is rámutatott egy eseti döntésében (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.21.540/2001/7.).

Ennek megfelelően a felperes korábbi kijelentéseire hivatkozás nem ad kimentési lehetőséget a jogsértés miatt fennálló felelősség alól.

Az sem mentesíti az alperest a közlés jogkövetkezményei alól, hogy a felperes a perbeli szöveg tárgyát képező cselekmények miatt nem lépett fel jogi úton.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a sérelmezett tényállítások alátámasztására nem alkalmas a hivatkozott cikksorozat, mindamelllett, hogy nem is fedik le a perbeli közléseket. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a perbeli közlések indokolttá teszik a jogvédelem alkalmazását, és helyesen rendelkezett a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerint a jogsértés megállapításáról, azzal, hogy a közlések a felperes becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát is megsértették.

Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (Etv.) 7. §-ának megfelelően az alperes felelőssége a zeneszám elérhetővé tétele miatt áll fenn a fentiekben megállapított jogsértésért.

Ezt egyébként az alperes fellebbezésében már nem is tette vitássá.

A felperes által igényelt nem vagyoni kártérítésnél a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontját, a 355. § (4) bekezdését valamint a Pp. 164. § (1) bekezdését kellett figyelembe venni.

Mindezek alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, amellyel okozati összefüggésben kárt okozott a felperesnek, míg az alperesnek azt kellett igazolnia, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt.

A per adatai alapján megállapítható volt, hogy az alperes a perbeli mű ismeretében azt amiatt tette fel az általa működtetett internetes honlapra, mert az ügyben indult büntetőeljárás ellen tiltakozni kívánt.

Ennek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nem hivatkozhat arra, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható volt, mivel a vers nyilvánvalóan más személyiségi jogait sértő tartalmat hordoz. Azzal, hogy az alperes vállalta a mű nyilvánosságához közvetítését, letölthetővé tételét, felelősséggel tartozik az ezzel okozott hátrányokért.

A jogsértés megállapításánál kifejtettek szerint a per tárgyát képező alkotás durván sértő, megalázó és megalapozatlan kifejezéseivel sértette meg a felperes személyhez fűződő jogait, ebből eredően köztudomásúnak tekinthető és külön bizonyítás nélkül is megállapítható a felperesnél bekövetkezett hátrány (Pp. 163. § (3) bekezdése).

Ezért az elsőfokú bíróság az eset körülményeinek helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a közöltek a felperesnek nem vagyoni kárt okoztak.

A kártérítés összegének meghatározásánál értékelni kellett a többszörös és súlyos jogsértés tényét, a tanúvallomással igazolt hátrányt, másrészt pedig az alperes terhére értékelhető nyilvánosságra kerülés szűk körét, valamint azt a körülményt, hogy az alperes a művet a perindítás előtt eltávolította a honlapról. A másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt figyelmen kívül hagyható az a körülmény sem, hogy mások részéről megvalósult a közzététel, és közrejátszott az okozott kár bekövetkezésében.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (3) bekezdésének megfelelően, helyesen ítélte meg a közléssel okozott hátrányt, és annak alapján a nem

vagyoni kártérítés összegét, annak felülmérlegelésére okot adó körülmény nem merült fel. A Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek okozott kár a jogsértő közlemény alperesi honlapra való felhelyezésével bekövetkezett. A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés összege a közzétételkori értékviszonyok figyelembevételével alkalmas a hátrányok kiküszöbölésére, ezért nem indokolt a felperes által kért kamat mellőzése. Ennek megfelelően kötelezte az alperest a nem vagyoni kártérítés után a felperes kérelme szerint a késedelmi kamat megfizetésére.

Mindezeknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, egyebekben pedig a kifejtettek szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a és a 4/A. §-a szerint határozott.

Budapest, 2006. november 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
előadó bíró

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
bíró

A kiadmány hitelű
tisztviselő

